

Ungdommen. Man ser meget ofte en Mand i en stor Forretning sætte sin Søn eller navnlig sin vordende Svigersøn til en meget ansvarsfuld Stilling i Forretningen. Det er der ikke noget i Vejen for, men at lade det samme Menneske gaa hen og stemme synes man er ganske forfærdeligt; det kan der slet ikke være Tale om. Det er heller ikke saa sjældent, at man ser dygtige unge Mennesker anbragte i ret ansvarsfulde Stillinger; men de samme Principaler, som har disse Menneske anbragte, vil meget betakke sig for, at Ungdommen skulde have Lov til at gaa ind i det hemmelige Rum og sætte et Kryds paa en Liste ved et kommunalt Valg. Jeg synes, det maatte være noget, de gamle skulde kunne enes om, at give Ungdommen Valgret og at skabe den størst mulige Tilfredshed med Styret i Landet; jo mere man saaledes fik Ungdommen med, des bedre blev dog sikkert ogsaa Styret, og navnlig vilde der fremkomme des mindre umotiveret Opposition. Det kan ikke nægtes, at der tidt i forskellige Kredse fremkommer en Opposition, som ofte synes noget mindre vel motiveret, men kommer det ikke netop af, at man ikke viser de paagældende Mennesker den Tillid og giver dem den Indfyldelse, som de kunde tilkomme. Navnlig efterhaanden som Opgaverne bliver større i de kommunale Raad, og der bliver mere at ordne og udføre, synes jeg, det maatte være rigtigt, om ogsaa Ungdommen kom med. Der er upaatvivlelig mange flere Opgaver, der interesserer de unge nu end tidligere. Jeg kan blot nævne saadanne Ting som Fortsættelsesskoler, tekniske Skoler og Handelsskoler, som man ikke kendte noget til, eller som man kun kendte meget lidet til, den Gang de kommunale Valg blev formet her i Landet, eller saadanne Spørgsmaal som kommunale Tilskud til Sportsforeninger og Sportsvirksomhed og Opførelse af Sportsbygninger, noget, som i høj Grad interesserer Ungdommen, og hvor Ungdommen undertiden stiller ganske store Krav, maaske netop fordi den ikke er med til at tage Ansvaret og ikke har Lov til at være medbestemmende om, hvad der skal ske.

Jeg tror derfor, det vilde være praktisk, netop hvis man vil se Spørgsmaalet ud fra et rent økonomisk Synspunkt, at man gav Ungdommen Lejlighed til at være Parthaver baade i Arbejdet og i Ansvaret. Det vilde jo ogsaa stemme bedre med det Synspunkt, der oprindeligt har været fremme for at skabe en repræsentativ Forsam-

ling i Kommunerne. Det repræsentative System er jo dog helt igennem grundlagt paa Princippet at vise Befolkningen Tillid, at gøre Befolkningen interesseret og at stille den tilfreds med de Opgaver, der bliver løst. Under Enevælden sagde man: Alt for Folket, men intet ved Folket. Det var forkert, ikke fordi det altid var daarlige Foranstaltninger, der blev fremmet — undertiden var de endog bedre end de Foranstaltninger, der fremmes nu —, men fordi Befolkningen ikke forstod de Foranstaltninger og derfor ikke var fornøjet med dem. Saa gik man over til det andet Standpunkt, at det ogsaa skulde være alt ved Folket, og derved skaber man Mulighed for, at Folket kan blive fornøjet med Reformerne; og selv om de maaske er mindre gode, vækker de i alt Fald større Tilfredshed. Men efterhaanden som der vokser en Ungdom op, der er mere udviklet, har flere Interesser, er det dog rimeligt, at man, hvis man vil fastholde det oprindelige System og den oprindelige Betragtning, at det gælder om at skabe Tilfredshed, ogsaa maa tage Ungdommen med ved Valgene, gøre dem interesserede i de Foranstaltninger, der skal fremmes. Der kan vel neppe heller være nogen Tvivl om, at unge Mennesker i 21 Aars Alderen nu er lige saa udviklede, som de 25-aarige var i 1868, da Købstadkommunalloven blev givet, [og de er vel ogsaa mere udviklede, end de 30-aarige var i 1848, da de fik Valgretten til Rigsdagen. Det fremgaar i hvert Fald af, at Valgdeltagelsen i hine fjerne Tider var meget ringere, meget tarveligere, end den er nu. Det forekommer mig derfor, at det vilde være praktisk og i Overensstemmelse med Principperne for det kommunale repræsentative System, at man nu udvider Valgretten til 21 Aars Alderen. Derved vilde man ogsaa komme paa Højde med, hvad man har i andre Lande, endogsaa meget konservative Lande.

Det andet Spørgsmaal er Bestemmelsen om 2 Aars Ophold. Det er et Stavnsbaand, der blev skabt i 1908 ved Vedtagelsen af Loven af 20. April 1908 om kommunale Valg. Det glæder mig, at det ikke var den nuværende Indenrigsminister, som ogsaa var den daværende Indenrigsminister, der fattede denne Plan om at stavnsbinde de kommunale Vælgere i 2 Aar, inden de kunde faa Valgret. Hvem det var, der har faaet denne geniale Idé, ved jeg ikke, jeg antager, det maa have været en Højremand eller en Frikonservativ; det skulde ikke undre mig, om det var selve den daværende kongevalgte Landstings-